

Az Országgyűlés
Környezetvédelmi bizottsága

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: T/3659/13

Érkezett: 2007 SZEPT 25.

Bizottsági módosító javaslat

Dr. Szili Katalin
az Országgyűlés elnöke

Helyben

Tisztelt Elnök Asszony!

A Hárszabály 94. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján a **bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény módosításáról szóló T/3659. számú törvényjavaslathoz** a következő

módosító javaslatot

terjesztem elő:

A törvényjavaslat új **5. §-al** történő kiegészítését javasolom. Ennek megfelelően a további számozás értelemszerűen módosul.

A Bt. 20 §-a új (16) bekezdéssel egészül ki:

(16) Az évente befizetett bányajáradék 10 %-át a bányavállalkozókra át nem hárítható (elmaradt) tájrendezési feladatok finanszírozására kell fordítani. Ezeket a befizetéseket az e célra kialakított elkülönített számlára kell átutalni. Felhasználásának szabályait a Nemzeti Környezetvédelmi Programban és az Országos Környezeti Kármentesítési Programban meghatározott feladatok figyelembevételével a környezetvédelemért felelős miniszter állapítja meg.

Indokolás

„Az elmúlt évtizedekben az állami ipari, bányászati tevékenységből eredően az ország számos területe szennyeződött el a felszínen és a felszín alatt.

és következtében. Ezek a bányauzemek döntő részben a rendszerváltást követően megszűntek nagyobb részt jogutód nélkül. A roncsolt és szennyezett területet a megbontott tájat hátrahagyták, a részükre előírt korábbi kötelezettségeket rekultiváció, tájrendezés nem hajtották végre. Tekintettel arra, hogy a „szennyező fizet elv” így nem érvényesíthető, így ezeket a feladatokat az államnak kell magára vállalnia. A környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény 41. § (5) bekezdés c) pontja értelmében a jelentős környezetkárosodások következményeinek felszámolása, ha a kötelezettség másra nem hárítható, a kormány környezetvédelmi feladata.” Mindezt a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium által kidolgozott Nemzeti Környezetvédelmi Programból idézzük kivonatossan.

A bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény nagyon helyesen számolt ezzel a helyzettel és több vonatkozásban megteremtette a korábbi gazdátlan bányaterületek tájrendezésének, rekultivációjának alapjait (bányajáradék 20 százalékanak biztosítása a tájrendezési feladatok finanszírozására, óvadék letétbe helyezése, felelősség biztosítás bevezetése). A törvény alapján 1995-98. között működött az a rendszer, hogy az évente keletkező bányajáradék 20 százalékára a vállalkozások pályázhattak a korábbi bányák által károsított területek illetve meddőhányók helyreállítására. Ezekben az években összességében mintegy 2-3 milliárd forintot fordítottak a Központi Környezetvédelmi Alapon keresztül a tájrendezési tervek készítésére, nagyobb részt a tájrendezési feladatok végrehajtására.

A Nemzeti Környezetvédelmi Programok és az Országos Környezeti Kármentesítési Program keretében lefolytatott vizsgálatok alapján megállapították, hogy az országban mintegy 15 ezer tájseb rehabilitációjára van szükség, ezek döntő részét a bányászkodás hagyta hátra. A Nemzeti Környezetvédelmi Programról szóló 1997-98-as évi végrehajtási helyzetről szóló jelentés tanulsága szerint ebből a két év folyamán 116 tájseb rendezése történt meg pályázatás keretében 100 százalékos minisztériumi támogatással. A Magyar Bányászati és Földtani Hivatal 2007. március havi tájékoztatása szerint a Központi Környezetvédelmi Alapba 1997-ben 230,2 millió forintot, 1998-ban 872,2 millió forintot utaltak át, amelynek felhasználásra rendeltetésszerűen megtörtént. Ezt követően, törvénymódosítás következményeképpen ez a lehetőség megszűnt és a bányászati tevékenység által hátramaradt, jogutód nélküli bányák tájrendezése, rekultivációja leállt. Az elmúlt 10 év során ez a tevékenység lényegében szünetelt. A jelenlegi helyzetnek a legnagyobb veszélye, hogy a táj esztétikailag szennyezett, további okszerű felhasználása lehetetlen, fennállása veszélyezteti a talajt és felszín alatti és felszíni vizeket. Tálcán kínálja a lehetőséget a különféle illegális tevékenységeknek, például veszélyes hulladék lerakása, továbbá lehetővé teszi az invázió növények terjedését, ezzel az egészségkárosodást az allergiás megbetegedések növekedését okozza.

A fentiekre való tekintettel indokoltnak tartjuk, hogy az 1993. évben elfogadott bányatörvénynek a 20 § (8) bekezdésében foglaltak szellemében azt a jelenlegi helyzethez igazítottam, helyezük ismételten hatályba, azzal a lényeges különbséggel, míg annak idején az 20 százalékos rész elkülönítését tartalmazta, most 10 százalékos rész elkülönítését javaslom, arra való tekintettel, hogy azóta a bányajáradék mértékében nagyságrendi változás következett be. A bányakárok következtében fennálló tájrendezési feladatok volumene indokolja, hogy javaslatunk elfogadásra kerüljön és legalább egy 10-15 éves időszakban fennmaradjon a javasolt rendszer.

Budapest, 2007. szeptember 25.

Katona Kálmán
elnök